

Later op de dag stond Éloi tegenover me, zijn warrige kastanjebruine krullen weggestopt onder een goudkleurige muts. Hij knipoogde naar me terwijl hij zijn blote voeten in positie zette.

Ik strekte mijn been, mijn tenen krulden zich om het touw. Het ijle geluid van de belletjes aan de zoom van mijn vuurrode rok die tinkelden.

Om ons heen voelde ik de verwachting groeien, de mensen rekten hun halzen om ons goed te kunnen bekijken.

De allereerste keer dat ik Éloi had zien dansen op het koord, had ik een mengeling van angst en verbazing gevoeld. Nu ik het klappen van de zweep kende, was er iets van de betovering afgegaan. Om het eruit te laten zien of het ons nauwelijks moeite kostte, hadden we eindeloos geoefend. Ons leven hing er immers van af. Een misstap en we zouden naar beneden tuimelen, met alle gevolgen van dien.

Tussen twee rekwisieten van de Notre Dame, de indrukwekkende kerk in Parijs, hadden we ons koord bevestigd, zo'n tien meter boven de hoofden van de mensen. We gebruikten geen netten. Vanaf het moment dat ik voor de eerste keer had gedanst, had ik erop vertrouwd dat Éloi me nooit zou laten vallen.

'Dames en heren,' riep maestro Colombari. Hij gluurde vanonder zijn hoed of we er klaar voor waren. Éloi gaf hem een haast onmerkbaar knikje. 'Esmeralda en Quasimodo!'

We hadden ons nummer losjes gebaseerd op het verhaal van Victor Hugo: *De klokkenluider van de Notre Dame*. Éloi had zelfs een nep bochel onder de rechterschouder van zijn rood-zilveren kostuum, gemaakt van een stel vodden. Voor we de ladder hadden bestegen, waren we dansend en buite-

lend de piste binnengekomen. We hadden om elkaar heen gedraaid, ik was bovenop de schouders van Éloi geklommen, zijn armen hadden me hoog opgetild en me laten zakken, daarna opnieuw opgetrokken. Met een salto was ik weer op de grond terechtgekomen.

De mensen klaptten en joelden, ik had geglimlacht. Ze wisten nog niet dat we op het koord veel boeiender capriolen zouden uithalen. De grondoefeningen zagen er in hun ogen spectaculair uit, maar ik wist dat het niets was vergeleken bij de voorstelling die we op het punt stonden te geven.

Ons verhaal van *De klokkenluider* vertoonde verder geen enkele gelijkenis met het boek. Míjn Quasimodo zag eruit als een engel. Bovendien zou hij nooit verliefd worden op zijn Esmeralda.

Zodra ik de ruwe vingertoppen van Éloi voelde op mijn armen vervaagde het klapperen van het tentdoek, de harde stem van Colombari en het geroezemoes op de haastig in elkaar gezette tribune. Beneden me zag ik aangestampte aarde, een cirkel van zaagsel en de poep die de paarden hadden laten vallen tijdens hun opvoering. Ik haalde diep adem. Ik hoefde alleen maar al mijn aandacht te richten op wat we aan het doen waren, de rest zouden mijn spieren zich herinneren zodra ik begon.

Dansen, zo hoog boven de grond, kwam het dichtste bij vliegen en ik genoot ervan. Op mijn tenen, balancerend met gestrekte armen of bovenop de schouders van Éloi, net voor de volgende sprong, overkwam me een gevoel van *laissez-faire*. Ik liet alles los, dacht nergens aan, liet mezelf overspoelen door een gevoel van vrede.

Maar deze keer gebeurde er iets wat ons nooit eerder was

overkomen. Éloi verloor een seconde lang zijn concentratie. Zijn hand pakte mijn pols een fractie te laat beet waardoor ik mijn evenwicht verloor. Ik voelde mijn voet slippen. Voor ik het wist duikelde ik naar beneden.

Het publiek snakte collectief naar adem.

Vlak voor ik in een vrije val terecht kwam, haakte ik mijn vingers achter het koord. Een ogenblik hing ik te bungelen in de lucht, daarna voelde ik de sterke vingers van Éloi rond mijn ene en daarna mijn andere pols. Je kon een speld horen vallen. Hij trok me op en toen stond ik weer op het koord.

We maakten ons nummer af, klommen naar de grond, bogen. Het publiek ging uit zijn dak, fluitend en schreeuwend. ‘Met een beetje geluk dachten ze dat het erbij hoorde,’ zei ik lachend.

Éloi lachte niet terug. In zijn ogen broeide een storm, ik kon zijn tanden horen knarsen. ‘Het spijt me, Julia. Ik schaam me verschrikkelijk.’

‘Het geeft niet, je was afgeleid.’

‘Je had wel...’ Hij draaide zijn gezicht af.

‘Je ving me voor ik viel. Je vangt me altijd...’

Er trok een schaduw over zijn gezicht. ‘Ik weet niet wat er gebeurde, ik was met mijn gedachten bij de berichten van vanmorgen.’

Ik streek over zijn mouw. Hij sloeg zijn armen om me heen en drukte me dicht tegen zich aan.

Misschien had ik boos op hem moeten zijn. Wie weet wat er was gebeurd als hij me niet op het allerlaatst had vastgegrepen. Het was lastig in te schatten hoelang ik het zou hebben volgehouden aan één hand. Wellicht had ik mijn benen om het koord kunnen slaan, zoals hij me geleerd had,

om zo naar de ladder te schuiven. Als dat mislukt was? Ik wilde er niet aan denken, ik rilde bij het idee.

‘Je hebt het koud,’ zei Éloi. Er stonden tranen in zijn ogen. ‘Ik zet thee voor je.’

We liepen de tent uit met onze armen om elkaars schouders.

Ik probeerde het incident uit mijn hoofd te zetten, maar slaagde er slechts half in. Mijn bijna-val, het moest haast wel een voorteken van ramspoed en ellende zijn.